

[Kr. Kristensen.]

ning. Derfor skal jeg ogsaa være meget læmfærdig overfor det ærede Medlem — jeg ved nu heller ikke, hvorvidt han vilde tage sig det nær, om jeg tog haardere paa ham. Det ærede Medlem giver mig mange fornøjelige Timer, naar jeg sidder dernede og ser paa ham, og det vil jeg give Udtryk for i de Udtalelser, jeg kommer med her, selv om jeg naturligvis ikke vil undlade at kritisere adskilligt af det, han har sagt.

Det ærede Medlem udtalte sin Beundring for de Forslag, som er fremsat af Regeringen, og for det mageløse Styre, vi har. Det er der naturligvis ikke noget at sige til, for det er jo hans ganske simple Pligt som ministeriel Ordfører, og jeg tør jo heller ikke tvivle paa, at han gør det med et godt Hjerte, selv om jeg nok kunde have mine Tvivl i saa Henseende. (Munterhed). Ja jeg kunde have mine Tvivl, og jeg skal gøre opmærksom paa hvorfor. Det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen udtalte ved et Møde i Horsens forud for Valget i 1929, at den danske Ungdom — jeg citerer ikke ordret, for jeg har ikke Citaterne, men det er Meningen —, at den danske Ungdom har Krav paa at faa et Ministerium, der kan skaffe Arbejde og Beskæftigelse, og det Ministerium, som ikke kan gøre det bedre end det nuværende — altsaa Ministeriet Madsen-Mygdal —, har ingen Berettigelse til at blive siddende.

Jeg tror, man vil forstaa, naar jeg nævner dette, at jeg godt kunde have mine Tvivl om, at det ærede Medlem er saa godt tilfreds, for jeg tror jo ikke, at det ærede Medlem, naar han vil være helt ærlig, tør paastaa, at det nuværende Ministerium har skaffet mere Beskæftigelse og bedre Vilkaar for den danske Ungdom end det afgaaende Ministerium, og ifølge det ærede Medlems Udtalelser den Gang har Ministeriet altsaa ikke Ret til at sidde længere. Derfor kunde jeg godt have en stille Tvivl om, at det ærede Medlem i Virkeligheden er saa tilfreds, som han giver Udtryk for. Men det ærede Medlem kom jo ikke ind paa dette, og jeg skal heller ikke opholde mig videre ved det, for ikke at formørke det ærede Medlems Sind. For det kunde jo ske, at det kunde formørkes i en saadan Grad, at selv Bevidstheden om, at han er paa Linie med den hellige Fader i Rom, ikke kan trøste ham, og det vilde jeg nødigt være Anledning til.

Men det ærede Medlem kom med en Udtalelse, som jeg har hørt før fra socialdemokratisk Side, og som jeg kunde have Lyst til at gøre en Bemærkning til. Det var angaaende den store Arbejdsløshed, vi har

i Øjeblikket. Det ærede Medlem sagde, at efter hans Opfattelse var der ingen anden Vej ud af Vanskelighederne end en Forkortelse af Arbejdstiden. Det er jo, hvad vi har hørt før af Statsministeren, og jeg kan for Resten føje til, at ogsaa det ærede Medlem Hr. Jønson har udtalt noget lignende.

Det er efter min Mening en noget mærkelig Udtalelse, og jeg kunde have Lyst til at spørge de ærede Medlemmer: Er der virkelig nogen af de Herrer, der har set Eksempler paa, at en Mand er blevet velstaaende ved at bestille det mindst mulige? Er der nogen, der har set Eksempler paa det, for saa vil jeg gerne have det frem. Jeg har tværtimod altid set, at den Mand, der arbejder flittigt, og vel at mærke holder godt Hus med det, han tjener, ham er det, der bliver velstaaende; men at den, der søger at komme udenom Arbejdet eller arbejder det mindst mulige, er blevet velstaaende, har jeg ikke set endnu.

Jeg vil derfor sige, at saa længe Socialdemokratiet tror paa den Lærdom, kommer vi aldrig væk fra Arbejdsløsheden. Men jeg vil rigtignok ogsaa haabe, at den Dag ikke maa være ret fjern, da man maa skyde disse Raadgiverne til Side og sige, at den Lære kan maaské bruges i Agitationen, men i Virkeligheden duer den ikke. Jeg tror, enhver vil indrømme, at det er Arbejde, det drejer sig om, det er den eneste Vej til Velstand, baade for den enkelte og for et Samfund. Men saa skal man ikke komme og fortælle os, at Indskrænkning af Arbejdstiden kunde hjælpe over Krisen. Ja, det ærede Medlem Hr. Jønson sagde ogsaa i Fjor, at det ikke var nok at indskrænke Arbejdstiden, men vi maatte ogsaa have Arbejdslønnen forhøjet med 50 pCt., saa var man ude over Vanskelighederne. Der er naturligvis altid nogen, der skal give Overbud, og det har altsaa det ærede Medlem Hr. Jønson følt sig forpligtet til i dette Forhold. Men derfor er det lige forkert, og jeg siger, at saa længe man tror paa den Slags Lærdomme indenfor Fagforeningerne, kommer vi aldrig ud af Arbejdsløsheden.

Nu har jeg ikke det mindste imod, at man indenfor Arbejderorganisationerne søger at faa det mest mulige for sit Arbejde, det vil jeg naturligvis ikke bebrejde nogen, men jeg vil hævde, at det er en meget kortsynet Politik at opretholde et saadant Løn-niveau, at Arbejdet i Virkeligheden smuldrer væk. Det er en meget kortsynet Politik, og det er en Politik, som i det lange Løb svier haardest til dem, der opretholder den. Derfor tror jeg, det var klogere, om de